

De Oostersche Morgenster.

Tragopogon Orientalis L.

De Oostersche Morgenster.

Tragopogon orientales. Teekening van J. GODEFROY.

Den 3^{en} Juli bracht een der leden der Zoöl. Bot. Vereeniging „Natura,” G. J. de Vries mij een plant, die hij gevonden had tusschen Meppel en Uffel te (Drente), en die bij determineering *Tragopogon orientalis* = OosterscheMorgenster of Boksbaard bleek te zijn.

De heer Heukels zegt er van in zijn 7^e druk: Eenmaal bij Scheveningen gevonden. 't Is dus mogelijk alweer een nieuwe vindplaats. De Oostersche boksbaard is een vrij forsche plant; ze wordt ongeveer 6 d.M. hoog. De wortel is pen-vormig. De bladen zijn lang en smal, stengelom-

vattend, en aan het einde een weinig omgekruld. De bloemen zijn helder oranje-geel, en steken aanmerkelijk uit buiten het omwindsel. Ze sluiten te ongeveer één uur. De buis waar de helmknopjes in zitten is donkerbruin, niet effen, maar overlans gestreept. De bloembodem is naakt en bol, en na den bloeitijd zijn de omwindselblaadjes teruggeslagen. De vruchten zijn rond, doch geribd en met haakjes langs de ribben bezet. De steel van het vruchtpluis is anderhalf maal zoo lang ongeveer als de vrucht. Het vruchtpluis zelf is zeer mooi gevederd. De hoofdnerven zijn door zijdraadjes aan elkaar verbonden, zoodat ze één geheel vormen.

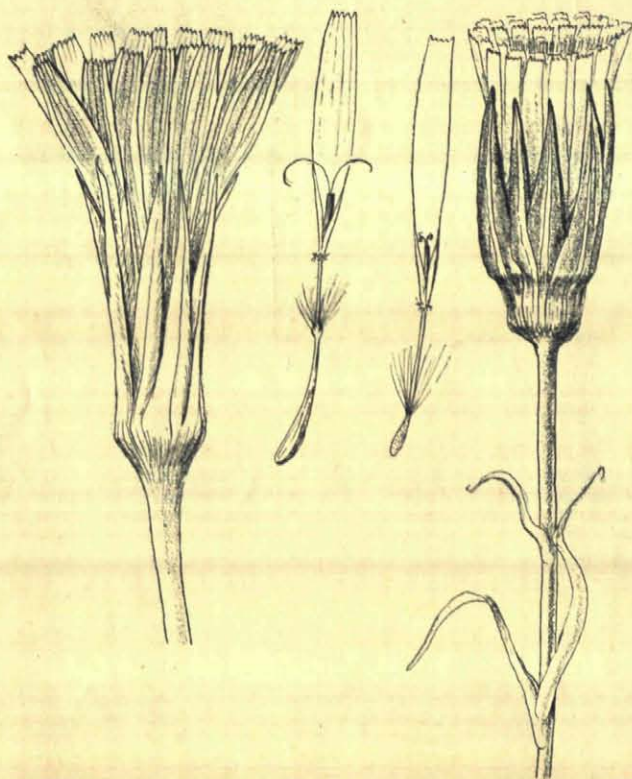
Bij doorsnijden van steel of bladen ziet men, dat de plant een wit, smakeloos melksap afscheidt.

De zeldzame (?) plant groeide langs een zandweg. Er waren slechts enkele exemplaren aanwezig.

Steenwijk, 3 Juli.

J. GODEFROY JR.

President der Zoöl. Bot. Ver.
„Natura,” te Meppel.

De beide figuren rechts zijn van *Tragopogon orientalis*, de beide links van onze gewone soort *Morgenster*, *T. pratensis*. De twee lintbloempjes zijn beide genomen uit op één na den buitensten krans van twee even oude bloemen.

Een paar jaar geleden zond mij de heer v. Embden te Utrecht eenige levende ex. van de Oostersche Boksbaard of *Morgenster*. Daar ik meermalen ter determinering, vooral in 't najaar, twijfelachtige ex. van *T. orientale* ontving, plantte ik beide soorten in aantal naast elkaar. Verleden jaar bloeiden beide gelijk en toen kon ik de typische verschillen in

nevenstaand schetsje aangeven. Het hoofdverschil, ik zou haast zeggen het eenige constante verschil, blijft de heldere oranjekleur van de Oostersche soort. Deze wordt echter zoo geel als onze gewone soort, wanneer ze na het maaien nog eens bloeit.

H.

MOOIE PLEKJES.

Nu van lieverlede steeds meer en meer getracht wordt, stukken grond, die tot nu toe woest lagen, productief te maken, en daardoor voor een botanicus de mooiste plekjes verloren gaan, — nu wij in een tijd leven, waarin ieder van ons zijn plantenkennis wil vermeerderen en zich daarvoor gaarne eene kleine opoffering zou getroosten, kan het niet ondiensstig wezen, dunkt mij, van plekjes, die om verschillende redenen merkwaardig zijn, in dit tijdschrift mededeeling te doen.

Ofschoon dit in de verschillende jaargangen zoo af en toe al geschied is, moeten er nog veel inkomen, zal ieder er gemakkelijk van kunnen profiteren. Daarom hoop ik u met een paar van zulke weelderige plekjes en hun plantengroei in dit opstel bekend te maken.

In het oostelijk deel van Twente, liggen, van Losser naar Ootmarsum eene rij heuvelen, waaronder de groep bij Oldenzaal de grootste uitgebreidheid heeft. Zij is niet woest en kaal en slechts met heidestruiken of dwergdennen begroeid, maar door de aanwezigheid van tertiair leem vaak tot den top toe met golvend graan getooid.

Zij heeft haar bronnen en beekjes, die als zilveren linten zich slingeren tusschen het smaragd van kruid, dat welig tiert op de natte oevers.

Zij heeft haar valleien, met haar onafscheidelijke moerassen, haar bosschen en frisch groene weiden, haar toppen met onvergetelijke vergezichten, schoon door roode daken, blinkend door het groen, waarboven de rookwolk wentelend verdwijnt, schoon door zijn torentjes, opdoemend uit een blauwvazig verschie, dat het oog verrukt.

Ik zag een kind van vijf jaar de helling opwandelen tusschen zijn ouders in; boven gekomen zei het slechts: „O! wat mooi!” en zuchtte daarop diep. Ervaren natuurvrienden, met wien ik door die heerlijke oorden mocht dwalen, riepen vol verrukking: „Net Zuid-Limburg.”

En dat mijn landje ook nog in een ander opzicht, nl. in de rijkdom van planten, die heerlijke streek naar de kroon gaat steken, althans met een tweede mag genoemd worden, moogt gij pas beoordeelen als ik u een paar plekjes heb laten doorzoeken.

Vooreerst dan naar:

DE HEL.

Schrik niet! Ik zou een wreedaard wezen indien ik u naar de *Inferno* van Dante verwees, met het verschrikkelijke: „Wie intreedt, legge alle hoop voor eeuwig, eeuwig af.” Neen, waar ik u binnenleid is het heel anders, 't is geen peillooze afgrond, maar een aangename kloof of vallei, de pen van een Haafner waardig, om er u een schets van te geven.

Stel u zoo'n kloof van dien meester voor oogen, of zoo volledig als uw eigen fantasie ze scheppen kan, denk in het midden geen klaterende rivier, maar een smal kronkelend beekje, welks water hoogerop door een bron opgestuwd wordt tusschen een veenlaag door, die naast welige grastoppen, kleine waterplasjes te zien geeft; de